

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobkyně

nezl. V. K., st. příslušnost Ukrajina,
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Václavkem
se sídlem Opletalova 25, Praha,

proti

žalované

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 8. 2021, č. j. MV-126023-3/SO-2021,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 17. 8. 2021, č. j. MV-126023-3/SO-2021, a rozhodnutí Ministerstva vnitra Odboru azylové a migrační politiky ze dne 11. 6. 2021, č. j. OAM-01857-8/OTP-2021, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni k rukám právního zástupce žalobkyně náhradu nákladů řízení ve výši 16 342 Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně podala dne 3. 2. 2021 k Ministerstvu vnitra Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo vnitra“) žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 67 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
2. Ministerstvo vnitra vydalo dne 11. 6. 2021 rozhodnutí č. j. OAM-01857-8/OTP-2021, kterým žádost o povolení k trvalému pobytu žalobkyně zamítlo dle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně nesplnila podmínky podle § 67 zákona o pobytu cizinců, tedy nesplnila podmínku čtyř let nepřetržitého pobytu na území před podáním žádosti.
3. Žalobkyně podala proti rozhodnutí odvolání, o němž zamítavě rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. V prvé žalobní námitce žalobkyně namítá, že žalovaná nesprávným způsobem vykládá a aplikuje § 67 zákona o pobytu cizinců. Podmínky pro zamítnutí žádosti žalobkyně podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců splněny nebyly.
5. Jak žalobkyně upřesnila, žádost o mezinárodní ochranu podala dne 16. 1. 2017. Řízení o této žádosti pravomocně skončilo dne 22. 7. 2020. S platností od 28. 7. 2020 do 11. 8. 2020 žalobkyně pobývala na území na základě výjezdního příkazu. Dne 8. 8. 2020 bylo se žalobkyní zahájeno druhé řízení o udělení mezinárodní ochrany, které pravomocně skončilo dne 20. 11. 2020. Žalobkyni byl udělen výjezdní příkaz od 20. 1. 2021 do 18. 12. 2021. Žádost o povolení k trvalému pobytu žalobkyně podala 3. 2. 2021. Žalobkyně namítá, že žalovaná nesprávně do splnění podmínky čtyř let nepřetržitého pobytu na území předcházejícího podání žádosti o trvalý pobyt nezapočítala období od 23. 7. 2020 do 27. 7. 2020, kdy pobyt žalobkyně na území nebyl upraven a dále období od 28. 7. 2020 do 7. 8. 2020, kdy žalobkyně pobývala na území na výjezdní příkaz udělený po odmítnutí kasační stížnosti. Žalobkyně trvá na tom, že nepřetržitost pobytu na území nemohla být v uvedených obdobích narušena, neboť jí pobytová situace byla upravena v souladu se zákonem.
6. Co do zákonné podmínky doby dvou let, po kterou mělo probíhat poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, namítla žalobkyně, že tato podmínka může být prominuta ve smyslu § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců z důvodů hodných zvláštního zřetele. Věk žalobkyně (nižší než 15 let) je třeba pokládat za jeden z důvodů hodných zvláštního zřetele.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Žalobkyně uzavřela, že v jejím případě byly naplněny zákonné podmínky pro pominutí podmínky dvou let trvání posledního řízení o mezinárodní ochraně podle § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců.

7. Ve druhé žalobní námitce žalobkyně namítla nesprávné posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí ve smyslu § 174 a zákona o pobytu cizinců, čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Žalobkyně na území České republiky pobývá od svých čtyř let, navštěvuje českou základní školu, v současnosti (v době podání žaloby, pozn. soudu) je žákyní třetí třídy. Ve škole má za kamarády čechy, má výborný prospěch. Zemi původu prakticky nezná, veškerý svůj rodinný a sociální život realizuje se svojí matkou v České republice. V důsledku napadeného rozhodnutí bude žalobkyně nucena vycestovat na území Ukrajiny, ke které nemá žádný vztah a nemá zde žádné zázemí.
8. Žalovaná navrhlá zamítnout podanou žalobu s tím, že žalobkyně do 28. 7. 2020 neměla upraven zákonným způsobem pobyt na území. Novou žádost o udělení azylu podala dne 8. 8. 2020. Pobyt na výjezdni příkaz není možné započít do čtyř let nepřetržitého pobytu na území, neboť výjezdni příkaz není zahrnut do výčtu § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně též nesplnila podmínku, kdy nejméně poslední 2 roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaná neshledala, že by byly naplněny podmínky pro pominutí podmínky dvou let trvání posledního řízení o mezinárodní ochraně dle § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců.
9. Co se týče přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života, žalovaná uvedla, že žalobkyně neuvedla žádné důvody, pro které by nemohla vycestovat z území a podat žádost o pobytové oprávnění na území domovského státu. Žalobkyně má též možnost pobývat na území na základě bezvízového styku. Je na matce žalobkyně, jakožto na zákonném zástupci, zda se rozhodne usilovat o nové pobytové oprávnění na území. S ohledem na nízký věk žalobkyně bude schopná rychleji se adaptovat na nové prostředí. Od matky žalobkyně oddělena nebude.

III.

Posouzení žaloby

10. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
11. Z obsahu správního spisu se podává a mezi účastníky není sporu, že žalobkyně podala dne 3. 2. 2021 žádost o povolení k trvalému pobytu.
12. Rozhodnutím ze dne 11. 6. 2021, č. j. OAM-01857-8/OTP-2020, správní orgán prvního stupně podanou žádost zamítl. Odbor azylové a migrační politiky vyšel ze zjištění, že dne 16. 1. 2017 bylo zahájeno řízení o udělení azylu žalobkyni, řízení bylo ukončeno dne 30. 5. 2017, žalobkyni nebyl azyl udělen. Žalobkyně podala dne 31. 5. 2017 žalobu ke správnímu soudu, žaloba byla zamítnuta dne 17. 3. 2020. Žalobkyně podala dne 28. 3. 2020 kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost odmítl dne 20. 7. 2020, rozsudek

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

nabyl právní moci dne 22. 7. 2020. Žalobkyni byl vydán výjezdní příkaz s platností od 28. 7. 2020 do 11. 8. 2020.

13. Dne 8. 8. 2020 bylo zahájeno řízení o udělení azylu, které bylo dne 14. 10. 2020 zastaveno pro nepřípustnost, rozhodnutí nabylo právní moci dne 20. 11. 2020. Proti rozhodnutí žalobkyně podala dne 4. 12. 2020 žalobu ke správnímu soudu. Žalobkyni byl udělen další výjezdní příkaz s platností od 20. 1. 2021 do 18. 2. 2021 s délkou pobytu 30 dnů.
14. Žalobkyně podala dne 3. 2. 2021 nyní projednávanou žádost o udělení trvalého pobytu a žádost o vízum strpění, které pro nepřijatelnost nebylo vyhověno, a to dne 7. 4. 2021
15. Z odůvodnění rozhodnutí se podává, že správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že žalobkyně nesplňuje podmínku čtyř let nepřetržitého pobytu na území před podáním žádosti, neboť v období od 23. 7. 2020 do 27. 7. 2020 neměla žádným zákonným způsobem upraven pobyt na území České republiky a následně od 28. 7. 2020 do 7. 8. 2020 pobývala na území na základě výjezdního příkazu, který se do výčtu doby pobytu podle § 67 odst. 1 nezapočítává.
16. Dále správní orgán uzavřel, že žalobkyně nesplňuje podmínky uvedené v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které je třeba splnit kumulativně, kdy je nejen potřeba, aby žadatel pobýval na území 4 roky v rámci nepřetržitého přechodného pobytu, a dále, aby poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o žalobě nebo kasační stížnosti, muselo probíhat nejméně poslední 2 roky před podáním žádosti o trvalý pobyt. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nesplňuje podmínky uvedené v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, správní orgán se dále již nezabýval splněním podmínek stanovených § 67 odst. 2 tohoto zákona a rovněž podmínek stanovených v odstavcích následujících.
17. Správní orgán prvního stupně dále konstatoval, že žalobkyně rovněž nesplňuje podmínku uvedenou v § 67 odst. 5 zákona, neboť řízení o udělení mezinárodní ochrany nebylo ve věci žalobkyně dosud pravomocně skončeno.
18. Správní orgán se dále zabýval tím, zda je možné v případě žalobkyně aplikovat zákonnou výjimku podle § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. V době rozhodování o žádosti bylo žalobkyni 8 let, podle závěrů správního orgánu však nízký věk nemůže být sám o sobě jediným důvodem hodným zvláštního zřetele. Pokud by tomu tak bylo, řízení o udělení mezinárodní ochrany v případě cizinců mladších 15 let by se stalo fakticky pouhým formálním předstupněm před podáním žádosti o trvalý pobyt. V případě zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu, bez ohledu na dobu trvání řízení a další okolnosti, by cizinec mladší 15 let měl fakticky automatický nárok, po doložení všech náležitostí, na udělení trvalého pobytu.
19. Posouzením přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně se správní orgán nezabýval.
20. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí ztotožnila s argumentací správního orgánu s tím, že žalobkyně podmínky pro udělení povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců nesplňuje.
21. Žalovaná se dopady rozhodnutí do života žalobkyně zabývala.
22. Co se týče aktuální situace na Ukrajině, předně konstatovala, že bezpečnostní hledisko je typicky řešeno v rámci řízení o azylu, který žalobkyni udělen nebyl, žalobkyni též nebylo vydáno vízum strpění. Žalobkyně se narodila v Zakarpatské oblasti, tj. v oblasti, která se

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

nachází zcela mimo oblast Krymu, Luhanska a Doněcké oblasti, které nejsou pod kontrolou Ukrajinské vlády.

23. Co se týče samotné žalobkyně, žalovaná konstatovala, že žalobkyně spolu s matkou žije v nájemním bytě, chodí na území do školy, jiné důvody, pro které by mělo napadené rozhodnutí představovat nepřiměřený zásah do rodinného, a osobního života žalobkyně neuvedla. Jako občanka Ukrajiny má možnost navštěvovat základní školu na Ukrajině. Důvody, pro které by nemohla vycestovat z území a podací žádost o pobytové oprávnění na území domovského státu žalobkyně neuvedla.
24. Z vlastní činnosti je městskému soudu známo, že rozsudkem ze dne 16. 5. 2022, č. j. 1Az 54/2020- 27, bylo zrušeno rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, ze dne 14. 10. 2020, č. j. OAM-509/ZA-ZA11-LE26-2020, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti žalobkyně a její matky o udělení mezinárodní ochrany a to z důvodu probíhající války na Ukrajině.
25. Městský soud v Praze uvážil o žalobních námítkách takto:
26. Podle § 67 zákona o pobytu cizinců

(1) Povolení k trvalému pobytu se po 4 letech nepřetržitého pobytu na území vydá na žádost cizinci, který na území pobývá v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany za podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o žalobě nebo kasační stížnosti, pokud tato žaloba nebo stížnost byla podána v zákonné lhůtě. Do doby pobytu podle věty první se započítává doba pobytu na území na dlouhodobé vízum, na povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu a doba, po kterou byl cizinec žadatelem o udělení mezinárodní ochrany nebo cizincem, který byl strpěn na území podle zákona o azylu. Nepřetržitost pobytu na území je zachována, pokud cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany nejpozději do 7 dnů po skončení přechodného pobytu na dlouhodobé vízum nebo na povolení k dlouhodobému anebo trvalému pobytu; to neplatí, pokud platnost těchto pobytových oprávnění byla zrušena.

(2) Povolení k trvalému pobytu se při splnění podmínek uvedených v odstavci 1 vydá, je-li žadatelem cizinec, který

a) je mladší 18 let,

b) se není schopen o sebe sám postarat z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, nebo

c) je osamělý a starší 65 let.

(3) Povolení k trvalému pobytu se může při splnění podmínek uvedených v odstavci 1 dále vydat, je-li žadatelem cizinec,

a) který je rodičem cizince uvedeného v odstavci 2 písm. a) nebo b),

b) kterému byl rozhodnutím příslušného orgánu cizinec uvedený v odstavci 2 písm. a) nebo b) svěřen do péče, nebo

c) který je jiným přímým příbuzným ve vzestupné nebo sestupné linii cizince uvedeného v odstavci 2, na jehož osobní péči je cizinec uvedený v odstavci 2 závislý.

Žádost je při splnění podmínek v odstavci 1 oprávněn podat i cizinec, který o vydání tohoto povolení žádá z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Žádost lze podat ministerstvu nejpozději do 2 měsíců po pravomocném ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany.

(6) Povolení k trvalému pobytu může být vydáno cizinci uvedenému v odstavci 3 pouze, bylo-li toto povolení vydáno cizinci uvedenému v odstavci 2.

(7) Splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území a podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti, lze prominout z důvodů hodných zvláštního zřetele, zejména je-li oprávněným cizincem osoba mladší 15 let nebo nepříznivý zdravotní stav žadatele nastal za pobytu na území.

(8) Splnění podmínky podat žádost nejpozději do 2 měsíců po pravomocném ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany lze prominout cizinci uvedenému v odstavci 3, pokud řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany skončilo dříve než řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany cizince uvedeného v odstavci 2.

27. Povolení k trvalému pobytu po 4 letech nepřetržitého pobytu na území se tedy vydá (při splnění dalších podmínek) na žádost cizinci, který na území pobývá v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Neúspěšnému žadateli o mezinárodní ochranu je po pravomocně skončeném soudním přezkumu vydán výjezdní příkaz podle § 78b odst. 7 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.
28. V napadeném rozhodnutí žalovaná s ohledem na znění zákonného ustanovení, podle kterého se do doby nepřetržitého pobytu započítává doba pobytu na území *na dlouhodobé vízum, na povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu a doba, po kterou byl cizinec žadatelem o udělení mezinárodní ochrany nebo cizincem, který byl strpěn na území podle zákona o azylu* dospěla k závěru, že v období od 23. 7. 2020 do 27. 7. 2020 neměla žalobkyně žádným zákonným způsobem upraven pobyt na území České republiky a následně od 28. 7. 2020 do 7. 8. 2020 pobývala na území na základě výjezdního příkazu, který se do doby pobytu nezapočítává. Uvedený závěr není správný a nemá oporu v citovaném zákonném ustanovení.
29. Z důvodové zprávy k zákonu č. 161/2006 Sb., kterým byla právní úprava- § 67 zákona o pobytu cizinců novelizována s účinností od 27. 4. 2006 plyne, že „*ustanovení § 67 vychází z dosavadního ustanovení § 69a a umožňuje podat žádost o povolení k trvalému pobytu poté, kdy cizinec na území pobýval minimálně 4 roky, z čehož nejméně 2 roky byl účastníkem řízení o azylu. Toto ustanovení je svou povahou ustanovením chránícím cizince před případnými restrikcemi státu jeho původu, které by mu mohly brozit v důsledku toho, že v jiné zemi požádal o azyl. Současně se zohledňuje délka dosavadního nepřetržitého pobytu na území, kdy minimálně po 2 roky nenavštívil stát původu, což odůvodňuje domněnku, že došlo k narušení vazeb cizince na stát původu a cizinec je již do značné míry integrován na území České republiky*“. Ačkoli pak bylo toto ustanovení následně ještě několikrát (technicky či i významněji obsahově) novelizováno, nelze z žádné z uvedených novel dovodit, zásadní změnu smyslu tohoto ustanovení, kterým bylo umožnit cizincům, kteří prošli dlouhým řízením o udělení mezinárodní ochrany podání žádosti o povolení k trvalému pobytu za mírnějších podmínek, nežli je tomu v řízení podle § 68 zákona o pobytu cizinců“
30. V rozsudku ze dne 25. 11. 2020, č. j. 8 Azs 87/2020 -86, ve skutkově obdobné věci, Nejvyšší správní soud uvedl: „[ú]vodní sousloví § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců hovořící o „4 letech nepřetržitého pobytu na území“ by mohlo podobností s § 68 odst. 1 stejného zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

(zde se skutečně posuzuje „zpětných“ 5 let od data žádosti) vést k podobnému „zpětnému“ výpočtu. Další text § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ovšem tento způsob interpretace vylučuje. Je zde totiž obsažena podmínka, že žadatelem podle tohoto ustanovení může být s určitými výjimkami jen cizinec po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žadatel o mezinárodní ochranu tedy nemůže po uplynutí 4 let nepřetržitého pobytu na území jednoduše podat žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců, ale musí vyčkat (zpravidla neúspěšného) ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Pokud by v tomto řízení uspěl, požíval by mezinárodní ochrany a nemohl by žádost o povolení k trvalému pobytu podat (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 9. 2012, čj. 5 A 322/2011-26). Mohl by však vyčkat a požádat o povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců, pokud splní tam uvedené přísnější podmínky, případně se mezinárodní ochrany vzdát a pak požádat podle § 67 zákona o pobytu cizinců.

31. Cizinci, který se vzdal mezinárodní ochrany, bude v návaznosti na tento krok zpravidla vydán výjezdní příkaz podle § 85b zákona o azylu. Cizinec žádající o povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců, který v řízení o udělení mezinárodní ochrany neuspěl, bude po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany rovněž pobývat na území na výjezdní příkaz, vydaný podle § 78b odst. 7 zákona o azylu (jak už bylo ostatně uvedeno). Lze tak uzavřít, že jelikož bude žadatel o povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců v době podání žádosti prakticky vždy pobývat na území na výjezdní příkaz, při prostém zohlednění 4 let nazpět od podání žádosti by podmínku nepřetržitého čtyřletého pobytu na území ve smyslu druhé věty § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nemohl žádný takový žadatel nikdy splnit a celé ustanovení by tak zcela postrádalo smysl. Ztotožnit se s takovým výkladem by znamenalo zcela popřít účel posuzované právní normy. (zvýrazněno soudem).
32. V první řadě by byl podle tohoto výkladu zcela bez významu § 67 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, vymezující dvouměsíční lhůtu k podání žádosti od pravomocného ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany. V této lhůtě bude totiž žadatel prakticky vždy pobývat na území na výjezdní příkaz s důsledky vyloženými výše. Zákon o pobytu cizinců ostatně v § 67 odst. 1 ve znění účinném do 20. 12. 2007 stanovil, že cizinec musí požádat o povolení k trvalému pobytu „neprodleně“ po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Za této dřívější úpravy tak mohlo být jasnější, že podle tohoto ustanovení je třeba počítat 4 roky zpětně od data pravomocného ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, popřípadě od účinnosti vzdání se mezinárodní ochrany. Za platnosti této úpravy ostatně Nejvyšší správní soud dospěl k tomu, že se 4 roky skutečně počítají zpětně od ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, a že je dokonce možné využít „získané“ 4 roky z řízení o udělení mezinárodní ochrany, po kterém následovalo další takové řízení a teprve následně byla podána žádost o povolení k trvalému pobytu podle zákona o pobytu cizinců (rozsudek NSS ze dne 23. 2. 2010, č. j. 4 As 30/2009-67).
33. S ohledem na citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že napadené rozhodnutí již z tohoto důvodu nemůže obstát, a to z důvodu nezákonnosti v důsledku nesprávné interpretace citovaného zákonného ustanovení. Pokud by žalovaná postupovala podle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, nemohla by dojít k závěru, že žalobkyně nezbytnou dobu pobytu na území nesplňuje. Městskému soudu v Praze proto nezbyvá, než konstatovat, že klíčová žalobní námitka je zcela důvodná a napadené rozhodnutí nemůže obstát.
34. V návaznosti na uvedený závěr pak Městský soud v Praze shledává důvodnými i další žalobní námitky.

35. Shora citovaný § 67 odst. 7 umožňuje prominout splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území a podmínky, že nejméně poslední 2 roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, z důvodů hodných zvláštního zřetele. Neurčitý právní pojem, „důvod hodný zvláštního zřetele“, nelze obsahově dostatečně přesně vymezit a jeho aplikace závisí na odborném posouzení v každém jednotlivém případě.
36. *„Neurčitý právní pojem zahrnuje jevy nebo skutečnosti, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat, protože jejich obsah a rozsah se může měnit, být podmíněn např. úrovní poznání v technických vědách, časem i místem aplikace právního předpisu. Použití neurčitého právního pojmu je dáno rozmanitostí a proměnností vztahů a nutností vzít v úvahu všechny možné podmínky aplikace s ohledem na měnící se okolnosti“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 20047, č. j. A 131/2001-47). Ustálená judikatura ukládá správnímu orgánu nejprve neurčitý právní pojem vyložit. Teprve poté jej totiž může konfrontovat se skutkovými zjištěními konkrétního případu a usoudit, zda skutková podstata dané věci je aplikovatelná pod hypotézu právní normy.
37. Pro výklad nyní řešeného neurčitého zákonného pojmu zákonodárce nabízí příkladmo konkrétní stav, či okolnost, kterou správní orgán za okolnost hodnou zvláštního zřetele pokládat může, na základě svého uvážení (vystiženo obratem „lze prominout“). Žádosti vyhoví, aniž by byly splněny podmínky nepřetržitého pobytu na území a podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti, pokud důvod hodný zvláštního zřetele shledá. Konkrétně za okolnost hodnou zvláštního zřetele je pokládán věk žadatele nižší než 15 let. Ačkoliv žalobkyně tuto podmínku nepochybně splňuje, žalovaná se v napadeném rozhodnutí s touto okolností podrobně nevypořádává, a neuvádí, které konkrétní okolnosti věci, ji vedly k závěru, že přestože nízký věk žalobkyně je právě onou podmínkou, pro kterou lze uplynutí příslušných lhůt prominout, v případě žalobkyně ji za tuto okolnost nepokládá. Tím napadené rozhodnutí zatížila vadou částečné nepřezkoumatelnosti.
38. Pokud totiž ze zákonného ustanovení jasně vyplývá, že věk mladší 15 let je okolností, která umožňuje prominout splnění příslušných lhůt, je věcí správního orgánu, aby s ohledem na konkrétní a jednoznačné okolnosti které v projednávané věci nastaly, s individuálním přihlédnutím ke zjištěným skutečnostem, konkrétně vysvětlil, z jakého důvodu v tomto případě nízký věk žadatele za okolnost hodnou zvláštního zřetele nepokládá.
39. Žalovaná pochybila i při přezkouvání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do práv žalobkyně.
40. Městský soud v obecné rovině předesílá, že v případě zamítavého rozhodnutí o žádosti o povolení k trvalému pobytu ze zákona o pobytu cizinců explicitně nevyplývá povinnost správních orgánů posuzovat přiměřenost dopadů takových rozhodnutí. Dle ustálené judikatury správních soudů je správní orgán v takovýchto případech povinen zohlednit přiměřenost takovýchto dopadů pouze ke konkrétní námitce účastníka řízení
41. Je totiž nezbytné zdůraznit, že i v případě, kdy zákon o pobytu cizinců nestanoví povinnost zkoumat dopady rozhodnutí, s ohledem na mezinárodní závazky České republiky nelze na takové zkoumání rezignovat, a to za předpokladu, že cizinec takovou námitku vznesl (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019 – 31, či ze dne 8. 6. 2017, č. j. 4 Azs 87/2017 – 28). Zákonodárce nemohl

domyslet veškeré možné případy, na které dopadne dané ustanovení zákona o pobytu cizinců. Některé případy mohou být natolik specifické, že samotné naplnění podmínek pro aplikaci tohoto ustanovení nepředstavuje záruku proporcionality rozhodnutí. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z EÚLP (rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 – 29, bod 12; obdobně viz také rozsudky ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 47/2016 – 47, ve věcech jiného nezletilého žalobce a ve věcech jeho rodičů ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016 – 46).

42. Jak Nejvyšší správní soud uvedl ve svém rozsudku ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019 – 31, „[z]ásada nejlepšího zájmu dítěte jistě není, slovy ESLP, „trumfovou kartou“, která přebije jakékoliv v konfliktu stojící pravidlo. Proto tato zásada nevede k závěru, že je třeba přijmout všechny děti, kterým by se zde žilo lépe. Neznačená ani, že žalobce má právo na pobyt v jakékoliv zemi dle vlastního výběru, v tomto případě ČR. Rozpor s článkem 8 Úmluvy nastane především za situace, kdy odůvodnění vnitrostátního rozhodnutí neobsahuje dostatečně individuální posouzení protichůdných zájmů včetně nejlepšího zájmu dítěte tak, aby mezi nimi bylo možné dosáhnout spravedlivé rovnováhy.“
43. Žalobkyně na území České republiky pobývá od svých čtyř let, navštěvuje českou základní školu, v době vydání napadeného rozhodnutí byla žákyní třetí třídy. Ve škole má za kamarády Čechy, má výborný prospěch. Zemi původu prakticky nezná, veškerý svůj rodinný a sociální život realizuje se svojí matkou v České republice.
44. Na Ukrajině nyní probíhá válečný konflikt, přičemž nelze tuto skutečnost odbýt tvrzením, že problematickými oblastmi jsou pouze Luhanská a Doněcká oblast a oblast Krymu, neboť je věcí všeobecně známou, že cílem útoků ze strany ruské armády jsou často civilní objekty, sídliště, často školy a nemocnice, přičemž válečný konflikt není omezen pouze na shora uvedené oblasti. K leteckým či raketovým útokům dochází i v hloubi centrální Ukrajiny. Podle názoru Městského soudu v Praze nelze za současné situace uzavřít, že žalobkyně se může bezpečně vrátit ať již na jakékoli území Ukrajiny, neboť nelze vyloučit, že se stane obětí válečného konfliktu i mimo oblasti, na nichž válka přímo probíhá.
45. Soud proto přisvědčil i poslední žalobní námitce.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

46. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto v souladu s § 78 odst. 1 správního řádu napadené rozhodnutí pro nezákonnost a částečnou nepřezkoumatelnost zrušil. V dalším řízení je žalovaný vázán v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. právním názorem vysloveným městským soudem v tomto rozsudku.
47. Jelikož vady, které vedly ke zrušení napadeného rozhodnutí, zatížily již rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, městský soud v souladu s § 78 odst. 3 s.ř.s. zrušil i jeho rozhodnutí.
48. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. ve věci úspěšnému žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které představují zaplacený soudní poplatek 3 000 Kč a 1 000 Kč, odměnu za právní zastoupení podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), (dále jen

„vyhláška“). Podle § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky z tarifní hodnoty 50 000 Kč, činí výše odměny 3 100 Kč. Žalobci byla přiznána náhrada za tři úkony právní služby a to převzetí věci [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky], písemné podání ve věci (§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky) a účast při ústním jednání [§ 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky] dále 3 x náhrada paušálních výdajů podle § 13 odst. 4 vyhlášky 300 Kč a 21 % DPH.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. dubna 2023

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.